

Carolina, una princesa postmoderna

Una aristocràcia posada al dia i preparada per a la vida moderna

Guillem RAUSA

A l'escola ens ensenyaven el diagrama d'Euler Venn, la gramàtica arboriforme de Noam Chomsky i *Los milagros de Nuestra señora*, de Gonzalo de Berceo. A mi, el que m'agradava era la geografia. No es que m'entusiasmassen massa els rius, les muntanyes, els llacs o la vegetació de la sabana sub-sahariana. La meua obsessió eren els principats. Concretament, el de Mònaco és el que em feia *tilín*.

Amb aquell petit tros de terra més o menys sobirana, poblada de corredors de Fórmula *one*, aristòcrates sense cort, capitans de iot amb carnet falsificat & *cachondes* desmamellades, es posava en pràctica tot allò que estudiava al Vicens Vices. A més, hi havia raons de pes.

El de Mònaco no era un principat d'opereta com qualsevol altre. No senyor. Una princesa —Grace Kelly— que havia estat actriu i havia treballat a les ordres de Hitch i amb Gary Cooper a l'inoblidable *Solo ante el peligro* no podia ser pura filfa. Per a les noves generacions cinèfiles —els cinèfils de *living room* i de control digital—, que havien begut els seus films en les ocioses vesprades sabatines, i que havien après a llegir amb

les revistes del cor, la figura de Grace excedia les 625 línies.

Sabiem, per la nostra cultura xafardejística, que Grace Kelly provenia d'una bona família de Filadèlfia. Sabiem, també, que sota aquella bellesa tan elegant i sofisticada s'amagava una sensualitat controlada. Coincidia a la perfecció amb el model d'heroïna hitchcockiana. Una típica rossa circumspècta que et pot baixar la bragueta dels pantalons en un taxi sense parpellejar ni gota. Per això Hitchcock la va elegir per a interpretar tres pel·lícules seues.

El matrimoni de Grace amb un príncep de veritat, amb pinta de coronel de cavalleria de l'exèrcit austro-hongarès, tallà de sobte la carrera de la jove nord-americana. Però, en lloc de desaparèixer dels mitjans de comunicació, ara se'n parlava més que mai. Interpretava el seu paper a la perfecció.

Carolina és una xica fina

Des de nanos seguïem la trajectòria de la seua filla Carolina. Primogènita de la família i nascuda en 1957, Carolina era per a molts l'amor impossible, l'objecte de desig obscur, un ídol de paper *couché*.

En plena adolescència ens va colpejar un luctuós

Tot això, finalment, ha acabat bé

esdeveniment: Carolina es casava. El marit era un vell conegut de les mogudes de la *jet-set*. Philippe Junot era el nom d'aquest pitorro. Com un vulgar Jack Palance de la sèrie B, l'home, casat i tot, continuava irrompent en les festes i es dedicava a fer barrabassades tirant plats a la gent. I el tio li pegava al bòtil com un satanàs. Obviament, allò havia d'acabar fatal. El Junot se n'anà amb la xica del *saloon*, o siga amb Gianina Faccio, i deixà de costat Carolina.

Aleshores, es produí una desbandada de vultúrids sedentaris a la recerca d'un tros de princesa per a magrejar. Carolina amollava allò tan suat de «passe total, val» davant les propostes matrimonials d'aristòcrates, actors, *gigolos*, bobolois, *golfos* & golfistes. O siga, gent àvida de dòlars. S'havia convertit en una bona peça de la temporada alta per a caçar i casar.

Tingué diversos nuvis. Els fotògrafs l'assetjaven. En casa tenia problemes amb els seus pares. En el

fons, Carolina era una xica com qualsevol filla de veí. Prenia el sol en *monobikini*, es deixava els sostenidors a casa dels papàs i es destarifava en alguna festa parisenca, canviant d'amants com qui canvia de vestit *pret-à-porter*. No es tractava exactament

d'aquella enyorada *nostalgie de la boue* per part dels elements superiors de l'estatusfera. El que estava passant era que érem davant d'una aristocràcia posada al dia.

El següent escandol fou el segon matrimoni de Ca-

rolina. Matrimoni pel jutge i de *penalty*. Ara, en aquesta ocasió, l'afortunat tenia pinta de més bon xic que l'anterior. Stéphano Casiraghi era un jove i pròsper home de negocis italià que pareix que està donant a la princesa la felicitat que tan costosament tractava de trobar.

El naixement del seu fill Andrea Albert, el passat 8 de juny, tornà l'alegria perduda a la família Grimaldi, després de la dolorosa mort de Grace Kelly, pel setembre de 1982. El príncep Rainier, segons diuen les cròniques, gaudeix a hores d'ara d'una felicitat intensa i duradora.

La parella Stéphano-Carolina està més enamorada que mai. Últimament, se'ls veu agafats de la mà, com dos col·legials, passejant pels camps de golf on es juga el Torneig Open de Mònaco. O de safari fotogràfic a l'Àfrica del Sud. O somrients i elegantíssims fent regals als ancians monégascos.

Una criatura que alegra tot de prínceps